

KINH HỘ QUỐC TÔN GIẢ SỞ VẤN ĐẠI THỪA

QUYỂN IV

Đức Phật bảo Tôn giả Hộ Quốc:

–Bấy giờ, thái tử Phước Quang nghe Thiên tử Tịnh Quang ở trên không khen ngợi Phật, Pháp, Tăng có vô lượng công đức, tướng hảo trang nghiêm, tâm rất hoan hỷ, chánh ý buộc tâm, ngồi thẳng tư duy: Đức Phật Thế Tôn ấy đầy đủ công đức, chánh pháp vi diệu đã thuyết chân thật không sai lầm, đệ tử Thanh văn phạm hạnh thanh tịnh. Lại tư duy về nỗi thống khổ lớn trong luân hồi, tất cả chúng sinh bị ngu si che phủ không hay biết, thường đem thân kiến khởi các hoặc nhiễm, thêm lớn tội sinh tử xoay vần liên nhau không dứt, những người có trí cần phải xa lìa. Lại tư duy: Ngu si mê tối phát sinh ba loại suy nghĩ về thân, hành động và lời nói, tạo ra nghiệp thiện ác, huân tập vào thức thành hạt giống. Như vậy danh sắc, sáu nhập, xúc, thọ, khổ báo nối nhau, ái thủ buộc ràng làm tăng trưởng hữu. Cứ thế kết chặt sinh lão tử, mấy ai thoát khỏi. Ta quán sinh tử thấy vui ít khổ nhiều, bức bách thân tâm là tai nạn đáng nhàm chán, nên sớm gần gũi pháp vi diệu của Phật Như Lai, đoạn các phiền não cầu thoát khỏi luân hồi. Nếu gần bạn ác đam mê dục lạc thì quả báo nơi hàng trời người còn không thể được nói gì đến quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Khi ấy, thái tử Phước Quang suy nghĩ thế rồi nên đối với cung điện vô cùng nhàm chán: “Nay ta ở đây chẳng bao giờ được giải thoát, nên sớm từ giả, tìm chỗ yên tịnh, tu tập phạm hạnh”.

Sau khi phát chí hướng như thế, thái tử rời khỏi cung điện, sắp ra khỏi cửa lại nghĩ: “Thân quyến sẽ giữ ta lại”. Do vậy thái tử trở lui đứng ở phía Đông cung điện, hướng về Phật bạch: “Như Lai Thành Nghĩa Ứng Cúng Chánh Đẳng Giác đầy đủ Nhất thiết trí, sức

oai thần rộng lớn, xin Phật từ bi cứu giúp con, con ở nơi này phóng thân ra ngoài muốn được giải thoát”. Nói như vậy rồi, thái tử liền phóng thân ra ngoài. Phật dùng thần túc duỗi cánh tay phải, phóng ra ánh sáng lớn chiếu đến thân thái tử. Ánh sáng ấy hóa ra hoa sen một ngàn cánh nâng chân thái tử, từ hoa sen này phóng ra một trăm ngàn tia sáng vi diệu, chiếu vào thái tử làm cho tâm thái tử vui thích. Trải qua khoảnh khắc, thái tử liền đến trước Phật, Phật thấu ánh sáng lại, hoa liền biến mất.

Bấy giờ, như hòn núi vừa hạ xuống, thái tử liền đến trước Phật, chấp tay cung kính, đi nhiễu quanh Đức Thế Tôn, chí tâm xưng niệm: “Nam-mô Thành Nghĩa Ý Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác, chánh pháp vi diệu và chúng Bí-sô thanh tịnh. Con xin quy y tất cả”. Nói rồi, năm vốc gieo xuống đất lễ Phật một ngàn lạy, rồi dùng kệ khen ngợi Phật:

*Kính lạy đại y vương vô thượng
Nạn lớn thân con lâu chưa trừ
Xin Phật thương xót cứu độ cho
Ban ít thuốc pháp hay của Phật.
Ngày đêm mình con ngồi suy nghĩ
Một lòng mong lìa cảnh năm dục
Trên không chư Thiên có lời khuyên
Dẫn dắt đến Phật để quy y.
Phật là đại đạo sư xuất thế
Do đâu chúng sinh gây tội lỗi
Ở trong nạn lớn xin cứu giúp
Khiến kẻ mê tối mở mắt tuệ.
Con nay tuy phát tâm tin Phật
Nhưng thiếu công đức báu Như Lai
Mong khởi trói buộc cầu giải thoát
Xin Phật từ bi thấu nhận cho.
Trong nhà tăm tối đốt đèn tuệ
Phá vô minh nghi hoặc của con*

*Tuyên dương pháp vi diệu thanh tịnh
 Như đạo Bồ-đề Phật đã hành.
 Lay đại y vương không ai bằng
 Thỏa mãn nguyện con trừ các bệnh
 Tất cả vọng tưởng đều tiêu trừ
 Xa lìa nẻo ác đến bờ kia.
 Vĩnh viễn ra khỏi biển phiền não
 Hành tám chánh đạo của Như Lai
 Như vậy chân thật nói cho con
 Theo lời Phật dạy con thực hành.
 Chí cầu đại Bồ-đề vô thượng
 Tu tập hạnh Bồ-tát chân thật
 Thành tựu phước đức vô cùng tận
 Vì thọ mạng pháp bỏ thọ đời.
 Tất cả buộc ràng từ bỏ hẳn
 Rốt ráo viên mãn đạo Bồ-đề.*

Phật bảo Tôn giả Hộ Quốc:

–Lúc ấy Đức Như Lai Thành Nghĩa Ý thấy thái tử tín tâm thanh tịnh, thiện căn thuần thực, nên nói pháp hạnh Bồ-tát cho thái tử. Sau khi nghe pháp, thái tử Phước Quang đắc môn Tổng trì, chứng diệu giải thoát, thành tựu năm thông, thân vọt lên không trung, rải hoa cúng dường Phật. Cúng dường xong, từ trên không hạ xuống, thái tử chấp tay hướng về Phật, rồi dùng kệ tán thán:

*Lay Phật của con thân sắc vàng
 Tướng tốt tối thượng mặt như trăng
 Công đức, trí tuệ không ai bằng
 Là hẳn ba cõi thường thanh tịnh.
 Búi tóc Mâu-ni màu xanh biếc
 Cao vời thanh tịnh như Tu-di
 Con thấy vô lượng vô biên Phật
 Long trắng chặng mây phóng hào quang.
 Như hoa Quân-na, như trăng sáng*

Hơn ngọc kha tuyết và xa cừ
Hào quang lớn trong sáng như vậy
Diệt trừ tội lỗi của chúng sinh.
Mắt tịnh sáng ngời tựa sen xanh
Nét mặt hiền hòa nhìn chúng con
Quán oán thân bình đẳng như nhau
Hữu tình, vô tình đều lợi ích.
Lưỡi như đồng đỏ dài và rộng
Che khắp mặt hoặc khắp đại thiên
Tùy cơ giảng nói Đại, Tiểu thừa
Cứu khắp các khổ của thế gian.
Nay con đánh lễ răng Như Lai
Bốn mươi chiếc khít trắng như ngọc
Bốn răng bén cũng như kim cương
Đỉnh phóng hào quang cứu quần sinh.
Nay con lạy lời thật của Phật
Lìa các lời hư dối, thêu dệt
Văn sâu xa thông đạt tánh tướng
Phá tối trừ mê trăm ngàn cõi.
Phạm vương Đế thích chủ Hộ đời
Thiên long bát bộ và ba đường
Nhờ hào quang ấy trừ khổ não
Đều khởi luân hồi biển tử sinh.
Bấp chân của Phật như nai chúa
Bước đi an ổn như trâu chúa
Khi hạ chân xuống chạm mặt đất
Núi sông đại địa đều chấn động.
Thân tướng của Phật đẹp đoan nghiêm
Làn da mịn màng màu vàng ròng
Tất cả thế gian không ai bằng
Chúng sinh nhìn thấy không muốn rời.

*Phật ở quá khứ trăm ngàn kiếp
Xả bỏ tất cả vì lợi sinh
Đều khiến lìa khổ khỏi tu phiền
Con nay kính lạy đại từ phụ.
Phật đem tài pháp cho tất cả
Tu trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn
Thiền định, trí tuệ đều trọn đủ
Nay con lạy Phật trí cao vời.
Phật không sợ như sư tử chúa
Phá tan vô biên ma phiền não
Giới trị các bệnh đều được lành
Con nay lạy bậc diệt ba độc.
Nghiệp thân khẩu ý không nhiễm trần
Không đắm ba cõi, sen khỏi nước
Phạm âm vi diệu như Phạm thiên
Tiếng chim Tân-già chẳng sánh bằng.
Nay con lạy Phật vượt ba cõi
Thường quán thế gian như huyễn hóa
Như mộng như điện chẳng bền lâu
Không nhân, không ngã, không chúng sinh.
Pháp vốn rộng lặng không sinh khởi
Không hay không biết tùy duyên chuyển
Lòng từ rộng lớn vì chúng sinh
Tùy cơ phương tiện nói diệu pháp.
Đại thánh y vương chỗ người nương
Thường trị bệnh già chết sâu bi
Như vậy lợi ích khắp chúng sinh
Đều khiến khéo qua đường trời người.
Chúa Mâu-ni từ bi như vậy
Thương chúng sinh luân hồi sáu nẻo
Như thấy tuần hoàn không thời hạn*

Dẫn người ngu tối vào đường chánh.
Nương pháp như vậy chúng Bồ-đề
Đủ pháp tự tại lợi thế gian
Như tám chánh đạo Thế Tôn dạy
Người nghe vui thích sinh kính mến.
Tiếng Phật vi diệu hơn Phạm thiên
Hi-đạt-ly-phước, Khẩn-na-la
Âm thanh vi diệu của thiên nữ
Chẳng bằng tiếng Phật nhiều phương tiện.
Âm thanh thanh tịnh công đức lớn
Tùy loại chúng sinh đều nghe được
Như vậy làm xe đến Bồ-đề
Tất cả lìa phàm được giải thoát.
Mọi thứ tốt đẹp cúng dường Phật
Đều được phước trời người hạng nhất
Làm vua chúa hoặc làm đại thần
Thường được giàu sang và an vui.
Làm Kim Luân vương chủ bốn châu
Đầy đủ ngàn con và bảy báu
Thường hành thập thiện lợi thế gian
Tất cả chúng sinh đều quy thuận.
Hoặc làm Hộ Thế, trời Đao-lợi
Hoặc ở Dạ-ma, Đổ-sử-đà
Cho đến Tha Hóa cùng Phạm Thiên
Đều nhờ cúng dường Phật mà được.
Như vậy thấy Phật và nghe pháp
Đều có thể lìa các khổ não
Khiến họ không rơi vào nẻo ác
An lạc tịch tĩnh không nhiễm trần.
Phật thường an trụ các thế gian
Người cầu phước đều khiến được phước

Được phước như vậy nối tiếp nhau
 Nhiều trăm ngàn kiếp không cùng tận.
 Cõi trang nghiêm vi diệu tối thượng
 Chúng sinh sinh vào không trần cấu
 Thân chiếu ánh sáng hơn người trời
 Nghiệp thân miệng ý đều thanh tịnh.
 Thành tựu các thứ tướng công đức
 Danh tiếng đồn khắp các thế gian
 Trên trời cõi người đều kính mến
 Người ấy do cúng Phật mà được.
 Phật của con là khổ từ lâu
 Cõi Phật mười phương đều khen ngợi
 Tất cả đồ chúng đều quy y
 Không ai không mến tướng từ bi.
 Con lạy bậc loài người tôn kính
 Tịch nhiên bất động tướng vô vi
 Khiến con chứng đắc năm thân thông
 Đứng ở trên không khen ngợi Phật.
 Lạy Phật Thế Tôn không khiếp sợ
 Trong sạch thanh tịnh xuất thế gian
 Khen ngợi Phật được bao công đức
 Hồi hướng trời người thành chánh giác.

Phật bảo Tôn giả Hộ Quốc:

– Khi ấy, vào nửa đêm vua Phát Quang nghe tiếng khóc lớn từ trong cung của thái tử Phước Quang, kinh ngạc bàng hoàng không biết việc lành hay dữ, liền dẫn các quần thần và quyến thuộc đi đến cung của thái tử, hỏi các cung nhân: “Tại sao nửa đêm các người lại khóc?”.

Khi đó, các cung nhân liền tâu với vua: “Thái tử Phước Quang bỗng nhiên rời cung không biết ở đâu. Vì lo sợ đau buồn nên mới khóc như vậy”.

Lúc ấy, vừa nghe xong như bước hụt chân (nhằm chỗ nguy

hiếm), vua Phát Quang đột nhiên ngã lăn ra đất, hồi lâu mới tỉnh. Khi đứng dậy tâm ông rất sâu não, khóc than thảm thiết, quyết định đi tìm khắp nơi trong ngoài thành. Bấy giờ, vị Hiền Thánh giữ thành Ái Lạc bảo với vua: “Thái tử Phước Quang đã đi về hướng Đông đánh lễ, cúng dường Phật Thành Nghĩa Ý”.

Sau khi nghe như thế, vua Phát Quang liền dẫn tám mươi bốn trăm ngàn cung nhân thể nữ, trăm ngàn triệu người hầu và quyến thuộc vây quanh đi đến phương Đông chỗ Như Lai Thành Nghĩa Ý. Đến nơi rồi tất cả đều dùng năm vốc gieo xuống đất đánh lễ sát chân Thế Tôn, đứng qua một bên chấp tay hướng về Phật, dùng kệ khen ngợi:

*Cúi đầu quy y biển công đức
Đáng diệu trạm, Tổng trì Vô đẳng
Trời rộng tám bộ đều hướng về
Tất cả nhìn Phật không biết chán.
Ba mươi hai tướng đẹp đoan nghiêm
Bảy báu nghiêm thân đời hiếm thấy
Uy nghi vòi vọi như núi vàng
Vượt ngoài thế gian con quy mạng.
Quá khứ trăm ngàn kiếp khó nghĩ
Tu hành cúng dường trăm ngàn Phật
Trông cội đức sâu rộng vô biên
Thành tựu thân Phật tướng tuyệt đẹp.
Hành bố thí, trì giới, nhẫn nhục
Tinh tấn, định, thiện phương tiện khéo
Từng tu như vậy được thắng hạnh
Thân tướng tròn sáng chiếu rực rỡ.
Nhật nguyệt, điện chớp, báu ma-ni
Ánh sáng Phạm vương và Đế thích
So sánh với hào quang của Phật
Cùng lúc ẩn mất đều không hiện.
Thân Phật như trăng hiện trong nước*

Tùy cơ biến hóa cũng như vậy
Gá mộng vào thai người và voi
Bỏ địa vị vua trời Đổ-sử.
Thân Phật không tướng như hư không
Thị hiện thế gian cứu quần sinh
Mới sinh, bảy bước, Để thích hầu
Là bậc tối thượng trong trời người.
Phật không pháp gì mà không hiểu
Không có thầy, học sách tự biết
Thành tựu tịch tĩnh Tam-ma-địa
Cứu khổ chúng sinh khiến giải thoát.
Xa lìa cha mẹ và thân quyến
Ra khỏi vương thành vào núi sâu
Trăm ngàn Thiên chúng vây quanh Phật
Hàng phục bốn ma thành Chánh giác.
Quán thế gian kia không rớt ráo
Chúng sinh chìm đắm trong luân hồi
Vì thương xót họ chuyển pháp luân
Khiến lìa vô thường khỏi nạn khổ.
Phật chứng pháp tịch diệt thanh tịnh
Thành tựu phước trí và phương tiện
Bậc Mâu-ni hiện thân ánh sáng
Như vậy tướng Phật đều trọn đủ.
Con lạy Mâu-ni trí vô biên
Con lạy cùng tận pháp, pháp giới
Tuy biết huyễn hóa không đến đi
Xót thương cứu khắp các hàm thức.
Lành thay! Phật nói đạo Bồ-đề
Để dẫn chúng sinh được giác ngộ
Con mong cầu chánh pháp như vậy
Chánh pháp cứu khổ cho thế gian.

*Đức Phật thường ở trong ba cõi
Điều trị tất cả bệnh phiền não
Vì thế con khen công đức Phật
Hướng đến giác ngộ và chúng sinh.*

Bấy giờ, Phật bảo Tôn giả Hộ Quốc:

–Thấy vua Phát Quang quy y, khen ngợi, tín tâm kiên cố, mong cầu giải thoát, Như Lai Thành Nghĩa Ý liền tùy theo ý vua mà thuyết pháp. Khi ấy, nghe Phật thuyết pháp, vua Phát Quang đối với Vô thượng Chánh đẳng giác không còn thoái chuyển.

Bấy giờ, thấy vua cha quy y Phật, tâm sinh kính tín, thái tử Phước Quang liền đi đến trước Phật, chắp tay, hướng về Phật bạch: “Như Lai Ứng Cúng Chánh Biến Tri, cúi xin Thế Tôn đến thành Ái Lạc để thọ nhận thức ăn uống của con dâng cúng”. Lúc ấy, Như Lai Thành Nghĩa Ý im lặng nhận lời thỉnh cầu của thái tử. Thái tử Phước Quang thưa với phụ vương và các quyến thuộc: “Con nay thỉnh Phật để cúng dường cung điện, vườn và tất cả châu báu trang nghiêm. Cha cùng với các thân quyến đừng luyến tiếc mà cản trở, nếu đồng tùy hỷ thì lên tiếng”. Khi ấy, vua cha và các quyến thuộc đồng lên tiếng: “Chúng tôi đồng tùy hỷ về việc xả bỏ sở hữu để cúng dường Phật”.

Lúc này, Như Lai Thành Nghĩa Ý cùng với các Bí-sô cung kính vây quanh, đi vào thành Ái Lạc để thọ nhận sự cúng dường của thái tử.

Khi ấy, thái tử Phước Quang đem năm trăm ngàn xe thức ăn ngon nhất cúng dường Đức Thế Tôn và chúng Bí-sô. Thái tử Phước Quang lại vì Phật và chúng Bí-sô dùng rất nhiều bảy báu để xây dựng Tăng-già-lam, lại trang hoàng bốn mặt bằng vô số lưới ma-ni báu và nhiều tầng lọng. Lại đặt để trăm ngàn giường nằm và ngọc cụ, dùng vải tốt trải lên trên, lại ở bên trái và phải tính xá bố trí cây cối hoa quả, suối chảy và ao tắm, ở trong ao có các loại hoa sen như: hoa sen trắng, hoa sen hồng v.v... Thái tử ở trước Bí-sô đánh lễ và dâng y Tăng-già-lê, mỗi ngày ba thời cũng như vậy. Trải qua ba trăm ngàn năm thái tử tu tập ngày đêm không ngủ nghỉ, không mệt mỏi, cũng không tắm rửa giặt giũ, trang sức bằng nước thơm, vòng

hoa, cũng không sân hận, tham ái, thậm chí vì pháp không tiếc thân mạng, huống gì tài vật bên ngoài, y như lời Phật dạy mà thực hành, cho đến khi Như Lai Thành Nghĩa Ý nhập Niết-bàn. Khi ấy thái tử dùng chiêm-đàn đồ trà-tỳ Như Lai. Tất cả loại danh hoa đẹp nhất và các vòng hoa, hương xoa, hương bột, các thứ kỹ nhạc hiện có trong cõi Diêm-phù-đề thái tử đều mang đến chỗ trà-tỳ để cúng dường Xá-lợi.

Khi ấy, tất cả chúng sinh ở trong cõi Diêm-phù-đề đều đem hoa hương, thức ăn uống đến cúng dường, trải qua trăm ngàn năm như vậy.

Bấy giờ, thái tử Phước Quang nhật Xá-lợi Phật, rồi dùng bảy báu xây dựng chín mươi bốn trăm ngàn tháp, lại đem lưới chân châu trang hoàng xung quanh. Trước các mặt tháp lại dựng lên năm trăm tán lọng bằng bảy báu, cây cối hoa quả và trăm ngàn âm nhạc; lại ở trước mỗi tháp đặt trăm ngàn chậu đèn, trong mỗi chậu đèn đốt trăm ngàn ngọn đèn. Việc cúng dường như vậy cứ tiếp diễn đến một trăm ức năm. Sau đó, thái tử cạo tóc xuất gia làm Bí-sô, hành hạnh Đầu-đà cầm bát khát thực, phục đoạn phiền não, thường hành pháp thí suốt bốn trăm ngàn năm, như Phật đã thực hành không chút mệt mỏi. Lúc ấy, trong thành Ái Lạc vị Hiền Thánh giữ thành, tất cả tiểu vương, cung tần quyến thuộc, dân chúng đều theo thái tử cạo tóc xuất gia tu hạnh thanh tịnh.

Lúc này, Thiên tử Tịnh Quang bảo với các Thiên tử: “Tất cả tiểu vương và dân chúng đều đã xuất gia, chúng ta đến đó để giúp cho thái tử, như cúng dường Tam bảo”.

Thuở ấy, Như Lai Thành Nghĩa Ý giảng nói sáu mươi bốn trăm ngàn tạng pháp, Bí-sô Phước Quang đều thọ trì thông đạt không vướng mắc. Như vậy, Bí-sô Phước Quang đã từng gần gũi chín mươi bốn ức trăm ngàn triệu Phật, ở chỗ mỗi Phật đều cúng dường trọn vẹn không thiếu sót như đã cúng dường Như Lai Thành Nghĩa Ý không khác. Vua Phát Quang thời ấy đâu phải ai xa lạ mà chính là Như Lai Vô Lượng Thọ ngày nay. Thái tử Phước Quang đâu phải ai khác mà chính là thân Ta hiện giờ. Vị Hiền Thánh giữ thành Ái Lạc thời ấy đâu phải người nào xa lạ mà chính là Như Lai A-súc bầy giờ.

Phật bảo Tôn giả Hộ Quốc:

–Tất cả Đại Bồ-tát muốn cầu Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, cần phải học tập Bí-sô Phước Quang kia, xa lìa tham ái, gần gũi bạn lành, tu hạnh tịch tĩnh, chuyên cần cúng dường chư Phật, thì không lâu chứng đắc Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Phật lại bảo Tôn giả Hộ Quốc:

–Nếu có người tham đắm lợi dưỡng, ăn uống, y phục, ngọc cụ, thuốc thang, sự tôn trọng, khen ngợi, thì người ngu si ấy là kẻ ngã mạn phá giới phạm luật, hư dối không thật, hủy báng Sa-môn, xa lìa pháp Phật, thân miệng ý không hợp nhất, chỉ có tướng bên ngoài, trong tâm không tịch tĩnh, không biết xấu hổ, xa lìa cảnh Phật, xa lìa Bồ-đề. Do đó ông nay nghe pháp thì nên biết như vậy, phải tu học như vậy, thực hành như vậy, không được gần bạn ác và lợi dưỡng.

Khi ấy, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Nếu người nào tham đắm lợi dưỡng
Xa lìa hạnh thanh tịnh chân thật
Do vậy thoái lui Bồ-đề Phật
Mãi mãi chìm đắm biển sinh tử.
Không tàm, không quý, không biết đủ
Thường tham ái luôn bị trói buộc
Không sợ khổ não ba đường dữ
Còn nói tôi đủ các đức hạnh.
Dối hiện thanh tịnh ở trong núi
Tâm thường bị danh lợi thúc giục
Mọi người rời bỏ như rắn độc
Mãi trong luân hồi không giải thoát.
Người nào không thích pháp Như Lai
Kính khi chúng Bí-sô có đức
Mãi xa cõi trời đọa đường ác
Dù sinh cõi người rơi tám nạn.
Trong trăm ngàn kiếp khó gặp Phật
Được nghe chánh pháp cũng rất khó*

*Sát-na thoáng nghe nếu thực hành
 Người ấy chắc chứng quả Bồ-đề.
 Diệu hạnh Phật thừa đức khó lường
 Tất cả Như Lai từ đó sinh
 Người nào chán pháp ưa phiền não
 Mãi mất Bồ-đề đạo vô thượng.
 Người nào trí tuệ và phước tiện
 Xa lìa tất cả các lỗi lầm
 Thương cứu chúng sinh ở năm cõi
 Hạnh người ấy đồng với hạnh Phật.
 Tuy ở núi sâu chốn tịch tĩnh
 Đối hiện thanh cao chỉ vì mình
 Che hạnh người nói khả năng mình
 Hằng ngày tôi tụng trăm ngàn Phật.
 Nếu người hành pháp sinh tôn trọng
 Không tiếc thân mạng nhất tâm cầu
 Hạnh chân thật như ta đã nói
 Người ấy không lâu chứng Bồ-đề.
 Chánh pháp Đại tiên tối thượng thừa
 Phiền não vĩnh viễn được tiêu trừ
 Nghe được hạnh này tinh tấn tu
 Chắc chắn mau chứng đạo vô thượng.*

Khi ấy, nói kệ rồi, Đức Thế Tôn bảo Tôn giả Hộ Quốc:

–Các Bồ-tát nào trong vô số kiếp hành trì năm Ba-la-mật, cũng không bằng có người đối với pháp này thoáng nghe mà tin hiểu thực hành, công đức ấy hơn công đức trước cả trăm phần không bằng một, ngàn phần không bằng một, trăm ngàn ức phần không bằng một, toán số phần không bằng một, thậm chí phần ví dụ cũng không bằng một. Khi Phật giảng nói kinh này, trong chúng hội có ba mươi triệu hàng trời, người phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, không còn thoái chuyển, bảy ngàn Bí-sô đoạn hết các lậu, đắc nhãn Vô sinh.

Lúc ấy, Tôn giả Hộ Quốc bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Nay kinh điển này rất là hiếm có, làm sao để thọ trì và nên đặt tên kinh là gì?

Phật bảo Tôn giả Hộ Quốc:

–Kinh này tên là “Đại Thừa Chánh Pháp” cũng gọi là “Quảng Đại Thanh Tịnh Bất Không Thệ Nguyệt, Phước Quang Cư Sĩ Hoan Hỷ Bồ Tát Hạnh” và nên thọ trì như vậy.

Đức Phật giảng nói kinh này rồi, Tôn giả Hộ Quốc cùng hàng trời, người, A-tu-la, Hy-đặt-lý-phước v.v... đều rất hoan hỷ, tín thọ phụng hành.

